

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/188/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814209269
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3814209269.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľky: X. B., nar. X.X.XXXX, bytom P. XX/X, M., proti odporcovi: R. B., nar. X.XX.XXXX, bytom M. V. XXXX/X, O., v konaní o určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 5. decembra 2014, č. k. 8C/80/2014-18, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **m e n í** tak, že návrh **z a m i e t a** .

Odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa rozhodol tak, že odporca je povinný od 26.5.2014 do 23.4.2019 prispievať na výživu navrhovateľky ako rozvedenej manželky a to vo výške 17,20 eur mesačne, ktorý príspevok na výživu je povinný poukazovať navrhovateľke vždy do konca mesiaca, ktorý predchádza mesiacu, na ktorý sa príspevok na výživu poskytuje. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. Zameškané výživné za obdobie od 26.5.2014 do 5.12.2014 vo výške 108,36 eur uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľke do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka sa domáhala proti odporcovi určenia príspevku na výživu rozvedenej manželky vo výške 50,- eur mesačne, a to s účinnosťou od 26. mája 2014, čo odôvodnila tým, že ich (bezdetné) manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Prešov z 10. marca 2013 sp.zn. 13C/280/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23. apríla 2014, ona je nezamestnaná, poberá iba čiastočný invalidný dôchodok vo výške 97,80 € mesačne, čo jej nestačí na pokrytie nákladov na jej primeranú výživu. Uviedla, že odporca poberá plný invalidný dôchodok a po rozvedení ich manželstva jej nie je ochotný ničím prispievať na výživu. Navrhovateľka poukázala na to, že ona sama nie je schopná zabezpečiť si prostriedky na svoju primeranú výživu. Odporca sa k podanému návrhu vyjadril na pojednávaní konanom dňa 19. septembra 2014 tak, že s ním nesúhlasí, pričom poukázal na to, že je invalidný dôchodca, ako aj na skutočnosť, že navrhovateľka môže požiadať aj o priznanie dávky v hmotnej núdzi a dostať od štátu viac, ako je suma 50,- eur, ktorú od neho požaduje.

Na zistený skutkový stav prvostupňový súd aplikoval ust. § 72 ods. 1, 2, 3 Zákona o rodine, s odkazom na ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dospel k záveru o dôvodnosti návrhu, nakoľko bolo preukázané, že navrhovateľka je rozvedenou manželkou odporcu, ktorá nie je z objektívnych príčin schopná sa živiť sama, pričom k rozvratu manželských vzťahov účastníkov konania došlo pre správanie odporcu, v dôsledku ktorého navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť. Odporcom tvrdená

(tiež preukázaná skutočnosť), že navrhovateľka nepožiadala o priznanie dávky hmotnej núdzy, sama osebe nespôsobuje zánik zákonnej vyživovacej povinnosti rozvedeného manžela voči manželovi, ktorý si v dôsledku nepriaznivého zdravotného stavu nemôže po rozvoze manželstva zabezpečiť dostatočné prostriedky na svoju výživu, naviac keď navrhovateľka nežije osamote, ale v spoločnej domácnosti s inými osobami, ktorých príjem by príslušný orgán pri posudzovaní hmotnej núdzy a poskytovaní pomoci v hmotnej núdzy posudzoval ako príjmy členov domácnosti a nie je vôbec zrejmé, či by bola navrhovateľke po podaní žiadosti dávka v hmotnej núdzy aj priznaná, a ak áno v akej výške. Pri určení výšky príspevku na výživu rozvedeného manžela vychádzal z toho, že mesačné náklady navrhovateľky na jej výživu sú minimálne 115,- € (stravná jednotka vo výške 3,30 € denne pri priemernom počte 30 dní do mesiaca + náklady na lieky vo výške 16,- €) a jej príjem je vo výške 97,80 € mesačne. Na zabezpečenie stravy a liekov tak navrhovateľke mesačne chýba suma vo výške 17,20 €, ktorou súd zaviazal odporcu s účinnosťou odo dňa podania návrhu počas nasledujúcich piatich rokov prispievať na výživu navrhovateľky, pretože jeho príjem vo výške 357,50 € mesačne mu umožňuje takouto sumou navrhovateľke pravidelne prispievať. V prevyšujúcej časti návrh zamietol, nakoľko táto nepreukázala, že by na zabezpečenie svojej primeranej výživy potrebovala ňou požadovanú sumu vo výške 50,- eur. Zameškané výživné za obdobie od 26.5.2014 do 5.12.2014 vo výške 108,36 eur, zaviazal súd odporcu zaplatiť navrhovateľke do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol odporca a žiadal odvolací súd o jeho zmenu, a to tak, že návrh navrhovateľky bude ako nedôvodný zamietnutý. Náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil. Dôvodil tým, že navrhovateľka má možnosť uplatniť si nárok na dávku v hmotnej núdzy, a tým si zlepšiť svoju životnú situáciu, čo však táto neurobila, o dávku nepožiadala, pričom on je plný invalidný dôchodca a vzhľadom na svoj zlý zdravotný stav jeho jediným príjmom je invalidný dôchodok, z ktorého nestačí pokrývať ani svoje vlastné základné finančné výdavky spojené s nákladmi na živobytie a nemá prostriedky na to, aby prispel ešte na výživu navrhovateľke, ako rozvedenej manželke. V súvislosti so svojím zdravotným stavom uviedol, že pravidelne sa musí podrobovať prehliadkam na špecializovaných odborných lekárskech ambulanciách, drží prísnu bezlepkovú diétu, pokiaľ by ju porušoval, zdravotné problémy sa mu zhoršia, v súvislosti s tým má zvýšené náklady či už na zabezpečenie stravy alebo liekov, tiež po dopravnej nehode má poškodený ľavý ramenný kĺb, v súvislosti s ktorým podstúpil operačný zákrok, okrem toho je liečený od roku 1996 na psychiatrickej ambulancii, ktorá liečba si tiež mesačne žiada zvýšené náklady na pravidelné užívanie liekov. Pokiaľ ide o navrhovateľku, tá okrem toho, že nepožiadala o priznanie dávky v hmotnej núdzy, je len poberateľkou polovičného invalidného dôchodku, čo znamená, že má možnosť uplatniť sa na trhu práce a zabezpečiť si tak príjem, aby bola spôsobilá sama zabezpečiť svoje odôvodnené potreby. Ona však nemá žiadne pracovné návyky, naviac je silná fajčiarka, o čom vie z obdobia, keď spolu žili, kedy tiež niekoľko mesiacov bola bez príjmu, živili ju len on a jej matka, za ktorých okolností podľa jeho názoru nie je spravodlivé, aby zo svojho nízkeho príjmu jej prispieval na výživu.

Navrhovateľka vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedla, že minimálna čiastka, na prispievanie ktorej zaviazal súd odporcu, je podľa nej správna, poukázala na to, že poberá len polovičný invalidný dôchodok vo výške 97,80 eur, okrem toho, že trpí na astmu, tiež navštevuje psychiatrickú ambulanciu, ktoré zdravotné problémy plynú aj zo spolužitia s navrhovateľom, pričom jeden z dôvodov rozvodu manželstva bola aj skutočnosť, že počas spolužitia s navrhovateľom sa jej zhoršili zdravotné problémy. Tiež užíva lieky ktoré sú drahé, v súvislosti s ktorými má aj dentálne problémy a jej pestúni jej nemôžu donekonečna pomáhať hradiť náklady v súvislosti s jej ochoreniami.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie odporcu je dôvodné, a preto je potrebné rozsudok súdu prvého stupňa za použitia § 220 O.s.p. zmeniť, nakoľko neboli dôvody pre jeho potvrdenie (§ 219 ods. 1 O.s.p.), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O.s.p.). O odvolaní odporcu rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a) - f) citovaného zákonného ustanovenia.

Odporca vo svojom odvolaní uplatňoval vychádzajúc z jeho obsahu, dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam).

Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam)

spočíva v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom

logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru o dôvodnosti podaného odvolania.

Podľa § 72, ods. 1 Zák. o rodine, rozvedený manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť, môže žiadať od bývalého manžela, aby mu prispieval na primeranú výživu podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov.

Podľa § 72, ods. 2 Zák. o rodine, ak sa bývalí manželia nedohodnú, určí rozsah príspevku na výživu na návrh niektorého z nich súd. Prihliadne pritom aj na príčiny, ktoré viedli k rozvratu vzťahov medzi manželmi.

Podľa § 75 ods. 1 O.s.p. pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Podľa § 75, ods. 2 O.s.p. výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

Podľa ustanovenia § 78 ods. 1 Zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena, alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Zánik manželstva ako právna skutočnosť, zásadne spôsobuje zánik osobných a majetkových práv medzi manželmi (vo všeobecnosti znamená ukončenie vzájomnej zodpovednosti za uspokojovanie osobných potrieb a jej individuálne znášanie). V niektorých prípadoch ich existencia pretrváva. Ustanovenie § 72 predstavuje špeciálny prípad, keď sa na zánik manželstva viaže vznik práva. Ustanovenie súvisí aj so záväzkom zmluvných strán Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach podniknúť vhodné kroky na to, aby sa zabezpečili rovnaké práva a povinnosti osôb po rozvode. Konštrukcia normy preto presahuje obdobie existencie manželstva a vychádza z toho, že vzťahy založené manželstvom, si zaslúžia ochranu aj po ich zániku, avšak už len v prípade odkázanosti, zvyčajne vyvolanej práve manželstvom.

V rámci hierarchie vyživovacích povinností, v zmysle výslovnej zákonnej úpravy, príspevok na výživu rozvedeného manžela predchádza plneniu vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom, z čoho možno vyvodit' aj prednosť pred vyživovacou povinnosťou ostatných príbuzných.

Zo znenia ustanovenia § 72 možno vyvodit' nasledujúce hmotnoprávne podmienky, za ktorých možno priznať príspevok na výživu rozvedeného manžela:

- manželstvo musí byť právoplatne rozvedené,
- jeden z rozvedených manželov nie je schopný sám sa živiť,
- schopnosti, možnosti a majetkové pomery druhého manžela umožňujú súdu príspevok priznať,
- bývalí manželia sa nevedeli dohodnúť o poskytovaní príspevku,
- súlad s dobrými mravmi (obligatórne prihliadnutie na príčiny rozvratu).

Pri podmienke neschopnosti samostatne sa živiť, je zrejmá odlišnosť od výživného medzi manželmi, keďže v tomto prípade nie je právny nárok na v zásade rovnakú životnú úroveň a vyžaduje sa kvalifikovaná miera odkázanosti. Pokiaľ má jeden z manželov aj značne nadpriemerné príjmy, resp. majetkové pomery, zatiaľ čo druhý z rozvedených manželov sa ocitol v horšej majetkovej situácii, avšak má schopnosť sám sa živiť (aj z prípadných dávok v rámci systému sociálneho zabezpečenia), nárok na príspevok mu nevzniká. Neschopnosť sám sa živiť znamená, že podľa konkrétnych okolností prípadu rozvedený manžel z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu, nedostatku pracovných príležitostí, straty kvalifikácie, starostlivosti o dieťa do troch rokov, starostlivosti o choré dieťa, dosahuje príjmy (z príslušných dávok, ako aj zo zamestnania, výnosy z majetku), ktoré mu neumožňujú pokryť základné životné potreby.

Schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, súd skúma v zmysle kritérií ustanovených v § 75. Schopnosti predstavujú subjektívne kritérium určovania rozsahu vyživovacej schopnosti a rozumieme nimi vlastnosti dané telesnými a duševnými schopnosťami konkrétnej osoby povinného, zdravotným stavom, vlohami, nadaním, nadobudnutými vedomosťami a získanými skúsenosťami. Z hľadiska vyživovacej povinnosti je podstatné, ako sa prejavia v reálnych schopnostiach dosahovania príjmu. Z tohto hľadiska sa schopnosti skúmajú ako faktické príjmy a výdavky povinného. Rizikom sa rozumie možnosť majetkového neúspechu, resp. straty. Toto ustanovenie sa však nevzťahuje len na prípadnú podnikateľskú činnosť, ale ide aj o konanie spojené neprímeraným rizikom, t.j. konanie presahujúce rozumnú mieru nakladania s majetkovými podstatami, ktoré ohrozuje zhodnotenie existujúcich majetkových hodnôt, alebo ich zachovanie, za čo sa považujú aj úvery, spojené s rizikom platobnej neschopnosti.

V preskúmvanej veci z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Prešov z 10. marca 2013 sp.zn. 13C/280/2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23. apríla 2014. Z manželstva deti nepochádzajú. Navrhovateľka je poberateľkou čiastočného invalidného dôchodku vo výške 97,80 eur mesačne, iný príjem nemá. V súčasnosti býva v striedavo v bytoch svojej pestúny a sestry, ktorým na bývanie neprispieva. Náklady na doplatky na lieky v súvislosti s psychiatrickou liečbou podľa jej vyjadrenia má mesačne cca 16,- eur. Nie je evidovaná na úrade práce ako uchádzačka o zamestnanie, nepoberá žiadne sociálne dávky. Odporca žije v Sabinove, v jednoizbovom mestskom nájomnom byte, za ktorý mesačne platí 142,- eur. Je poberateľom plného invalidného dôchodku vo výške 357,50 € mesačne. V dôsledku nepriaznivého zdravotného stavu má predpísanú takmer bezlepkovú diétu. Mesačne vynakladá na lieky cca 30,- eur, okrem toho podľa potreby chodí 3 až 5 krát za rok na injekciu do ramena, za jednu injekciu platí 5,- eur. Podľa jeho vyjadrenia je náchylný na vírusové ochorenia, ktorými trpí 2 až 3 krát do roka (náklady na lieky á 5,- eur). Mesačne odkladá sumu cca 10,- eur na ošatenie a obuv.

Keďže navrhovateľka sa v tomto konaní domáhala určenia príspevku na svoju výživu ako rozvedenej manželky zo strany odporcu, úlohou súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu bolo posúdiť, či na strane navrhovateľky je existencia takých okolností, ktoré dôvodne možno považovať za splnenie zákonných predpokladov preto, aby odporca na jej výživu opodstatnene prispieval, teda posúdiť, či

pomery na jej strane sú spôsobilé k záveru, že nie je schopná sama sa živiť a na strane odporcu posúdiť, či je v jeho možnostiach na výživu navrhovateľky ako rozvedenej manželky prispievať.

Predovšetkým, ako bolo uvedené už vyššie niet sporu o tom, že z hľadiska nároku navrhovateľky, na jej strane nevznikol právny nárok na v zásade rovnakú životnú úroveň s odporcom, pretože ide o zrejmú odlišnosť od výživného medzi manželmi, teda v tomto prípade sa vyžaduje preukázaná kvalifikovaná miera odkázanosti na strane navrhovateľky. Samotná skutočnosť totiž, že druhý z rozvedených manželov, v tomto prípade odporca by mohol mať vyšší príjem, teda majetkové pomery na vyššej úrovni ako navrhovateľka, automaticky neznamená vznik nároku na tento príspevok v jej prospech. Rozhodujúcou v tomto prípade je preto posúdenie, či na strane navrhovateľky existujú také okolnosti, v dôsledku ktorých z príjmu, ktorý dosahuje, nemôže pokryť svoje základné životné potreby a súčasne záver, že nie je v jej možnostiach a schopnostiach zabezpečiť si príjem, z ktorého by sa sama užívala. Ako už bolo uvedené vyššie, nároky tohto druhu majú svoju opodstatnenosť v prípade, ak rozvedený manžel nemôže pracovať napr. z dôvodu svojho nepriaznivého zdravotného stavu, či starostlivosti o dieťa do 3 rokov, príp. starostlivosti o choré dieťa a nemá možnosť dosahovať príjem ani z prípadných dávok v rámci systému sociálneho zabezpečenia, pričom ani o jeden z týchto prípadov, ako vyplýva z vykonaného dokazovania nejde.

Je síce pravdou, že navrhovateľka je poberateľkou len čiastočného invalidného dôchodku vo výške 97,80 eur mesačne, pričom na strane druhej, plný invalidný dôchodok odporcu dosahuje výšku 357,50 eur mesačne, teda jeho pomery sú v porovnaní s navrhovateľkou o niečo lepšie, avšak dôvodne odporca v odvolaní poukazuje na to, že navrhovateľka sa ani nesnažila vyčerpať všetky možnosti zabezpečenia si príjmu na pokrytie jej životných potrieb, ktorá nečinnosť nemôže ísť na ľarchu odporcu a dôvodne viesť k záveru o tom, že navrhovateľka nie je spôsobilou sama sa živiť. Predovšetkým táto v konaní nielenže nepreukázala, ale ani netvrdila, že by požiadala o dávku v hmotnej núdzi, či inú kompenzačnú dávku zo systému sociálneho zabezpečenia, čím sú bez právneho významu akékoľvek dohady o tom, či a v akej výške by jej táto mohla byť priznaná. Z vykonaného dokazovania navyše vyplynulo, že navrhovateľka napriek tomu, že poberá len čiastočný invalidný dôchodok, teda jej pracovné obmedzenie v dôsledku zdravotného stavu bolo posúdené len ako čiastočne ju obmedzujúce z hľadiska jej pracovnej spôsobilosti, čo má za následok jej posudzovanie ako osoby dobrovoľne nezamestnanej (v konaní nielenže nepreukázala, ale ani netvrdila skutočnosti diskvalifikujúce ju z akéhokoľvek pracovného zaradenia), ktorá nečinnosť z jej strany a z toho plynúci dôsledok v podobe nedostatku prostriedkov na pokrytie jej potrieb nemôže mať za následok záver o jej nespôsobilosti samej sa živiť, s následkom suplovania prostredníctvom príspevku od odporcu.

Z uvedeného teda vyplýva, že na strane navrhovateľky neboli zistené okolnosti, svedčiacie o tom, že nie je schopná či už prostredníctvom príslušných dávok zo sociálneho systému, či svojou vlastnou prácou sama sa živiť a uspokojovať tak svoje základné odôvodnené potreby, čo je základným predpokladom pre to, aby bolo možné jej návrhu na určenie príspevku na jej výživu zo strany odporcu vyhovieť. V súvislosti s majetkovými pomermi odporcu odvolací súd tiež považuje za potrebné poukázať na to, že pokiaľ vezme do úvahy, že navrhovateľka ničím neprispieva na úhradu nákladov spojených s bývaním, tak ako sama v konaní uviedla, pričom na strane druhej odporca zo svojho dôchodku mesačne uhradza z tohto titulu sumu 142,- eur, s prihliadnutím na jeho závažné zdravotné problémy a náklady, ktoré musí v súvislosti s nimi vynakladať, nezostáva mu na pokrytie jeho potrieb čiastka, ktorá by výrazne presahovala príjem, ktorý titulom ČID má samotná navrhovateľka. Zmyslom inštitútu príspevku na výživu rozvedenej manželky nie je dosiahnuť, aby sa zaviazaním povinnej osoby na platenie takéhoto príspevku, okrem osoby oprávnenej do stavu sociálnej odkázanosti dostal aj samotný povinný, teda v tomto prípade odporca, k čomu by v danom prípade, pokiaľ by ešte prispieval aj na výživu navrhovateľky, nevyhnutne muselo prísť, čo rozhodne nemôže byť v súlade ani s hľadiskom dobrých mravov. V konečnom dôsledku z odôvodnenia rozhodnutia súdu ktorým bolo manželstvo účastníkov rozvedené nevyplýval záver o príčine rozvratu manželstva na strane odporcu, ako uvádzala navrhovateľka a v odôvodnení aj prvostupňový súd.

Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedeného, na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel teda k záveru, že na strane navrhovateľky nie sú splnené zákonné predpoklady preto, aby bolo možné dôvodne odporcu zaviazať príspevkom na jej výživu.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa za použitia § 220 O.s.p. zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol za použitia § 224 ods. 1, v spojitosti s § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný, i keď mu právo na náhradu trov konania prináleží, tieto nepriznal s poukazom na skutočnosť, že tento si právo na náhradu trov tak prvostupňového, ako ani odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu ani žiadne trovy konania nevyplývajú.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .